

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Z. B.**, bývajúcej v Ž., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. M. B., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Ž., proti žalovanej **R. C., F. Ž.**, v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. D. H., advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v Ž., **o zaplatenie 9 958,18 eur**, ktorá právna vec sa viedla na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 27 C 275/2004, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. novembra 2008 sp.zn. 10 Co 118/2008, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 13. novembra 2008 sp.zn. 10 Co 118/2008 vo výroku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a vo výroku o trovách konania, **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. novembra 2008 sp.zn. 10 Co 118/2008, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na súde 2. septembra 2004 žalobkyňa sa domáhala splnenia povinnosti žalovanou zaplatiť jej 300 000,-- Sk. Ako rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzovala uplatnené právo, uviedla, že dňa 3. septembra 2002 utrpela úraz pádom do neuzavretej a neoznačenej šachty na pozemku patriacej žalovanej. Po citácii ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (OZ) o zodpovednosti za škodu uviedla, že „nakoľko je jednoznačne preukázaný kauzálny nexus medzi porušením právnej povinnosti a spôsobenou škodou, žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, čo však aj napriek pokusu o mimosúdne urovanie odoslaného dňa 10.8.2004 do dnešného dňa neuhradil, ani nijakým

spôsobom sa nepričinil o mimosúdne urovnanie veci, či akékoľvek vyjadrenie sa k veci.“ V súvislosti so sťažením jej spoločenského uplatnenia uviedla, že okrem iných aktivít sa od malička aktívne venuje tancu, ktorý i teraz študuje, pričom jazvu majúcu pôvod v úraze pociťuje ako značný handicap. V ďalšej časti žaloby žalobkyňa citovala ustanovenia OZ upravujúce ochranu osobnosti fyzickej osoby. K nim uviedla, že jazva spôsobená úrazom značne znižuje jej osobnosť (ľudskú dôstojnosť), a to najmä v letných mesiacoch, ale predovšetkým pri tanečných vystúpeniach. Úrazom došlo k vážnemu zásahu do jej telesnej a duševnej integrity s trvalými následkami. Dodala, že v zranenom kolene má doposiaľ bolesti, veľká jazva na ňom „značne poškodzuje estetický vzhľad“, čo jej spôsobuje spolu s reakciami okolia traumatizujúce pocity. V dôsledku toho došlo k poškodeniu jej fyzického aj duševného zdravia, a teda k zníženiu jej ľudskej dôstojnosti. Sú tu teda predpoklady priznania náhrady takto spôsobenej nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2, 3 OZ. Podaním zo 17. októbra 2005 žalobkyňa so súhlasom súdu zmenila žalobu tak, že žiadala, aby súd určil, že jej právo na ochranu osobnosti bolo žalovanou porušené a aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť jej 300 000,-- Sk.

Okresný súd Žilina (súd prvého stupňa) rozsudkom z 30. novembra 2007 č.k. 27 C 275/2004-190 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 100 000,-- Sk. Žalobu vo zvyšku zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa sa predovšetkým zaoberal s námietkou žalovanej, že žalobkyňa, keďže nevyužila možnosť domáhať sa náhrady škody, nemôže sa úspešne domáhať náhrady nemajetkovej ujmy podľa ustanovení o ochrane osobnosti. K tomu uviedol: „Právo na ochranu osobnosti a právo na náhradu škody sú dva rozdielne právne inštitúty s odlišnými zákonnými predpokladmi pre ich uplatnenie, navzájom sú nezávislé a neuplatnenie práva na náhradu škody nevyučuje možnosť domáhať sa ochrany osobnosti fyzickej osoby, a to prostredníctvom všetkých prípustných prostriedkov nápravy v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vrátane náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Právo na ochranu zdravia je ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka chránené ako jedno z dielčích osobnostných práv fyzickej osoby. Zákon pritom poskytuje ochranu pred neoprávneným zasahovaním do osobnostných práv, t.j. zasahovaním, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa (nález Ústavného súdu SR I ÚS 13/2000 z 10. júla 2001).“ Vychádzajúc z uvedeného, po ustálení zodpovednosti žalovanej za úraz žalobkyne, dospel k záveru, že žalobkyňa sa dôvodne

domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa súdu prvého stupňa ale žalobkyňou požadovaná suma 300 000,- Sk „nie je primeraná rozsahu poškodenia zdravia, ku ktorému u nej došlo“. Vzhľadom na okolnosti prípadu za primeranú „následkom úrazu“ a za „v celom rozsahu vyčerpávajúcu ujmu vzniknutú navrhovateľke“ považoval náhradu v sume 100 000,- Sk a žalobu preto vo zvyšku zamietol. Zamietol aj žalobu v časti domáhajúcej sa určenia, že bolo porušené právo žalobkyne na ochranu jej osobnosti. Mal za to, že táto otázka bola súdom zodpovedaná ako predbežná vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a na jej riešení samostatným výrokom súdu nebol ani naliehavý právny záujem.

Krajský súd v Žiline (odvolací súd) rozsudkom z 13. novembra 2008 sp.zn. 10 Co 118/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a zmenil ho vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi 100 000,- Sk tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa o zodpovednosti žalovanej za škodu na zdraví žalobkyne i s jeho argumentáciou, že právo na ochranu osobnosti a právo na náhradu škody sú dva rozdielne právne inštitúty, inak však posúdil ich vzájomný vzťah. Podľa odvolacieho súdu „sa nejedná o inštitúty navzájom sa vylučujúce, ale naopak, ide o inštitúty vzájomne prepojené, pričom právo na náhradu škody na zdraví je vo vzťahu k právu na ochranu osobnosti špeciálnym právnym inštitútom. Nadväzne, nárok na nemajetkovú ujmu prostredníctvom ochrany osobnosti prichádza do úvahy len v prípade, že škodu na zdraví (za zásah do telesnej a duševnej integrity) nemožno nahradiť vôbec alebo len v neúplnom rozsahu.“ Odvolací súd zdôraznil, že „dosiahnutie nápravy zásahu do (osobnostných) práv navrhovateľky bolo potrebné prioritne riešiť v rámci využitia inštitútu náhrady škody na zdraví v zmysle § 420 ods. 1 v spojení s § 444 Obč. zák. V zmysle § 444 Obč. zák. sa pri škode na zdraví jednorázovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie spoločenského uplatnenia; ide pritom o nároky nemajetkovej povahy. Kritéria, ktoré sú významné pri určení ich konkrétnej výšky, vrátane eventuálneho mimoriadneho zvýšenia odškodnenia súdom, sú presne tie, ktorých zohľadňovania sa dovoľáva navrhovateľka; osobitne vo vzťahu k prežitej, resp. prežívanej traume a z toho vyplývajúcich obmedzení predovšetkým v profesijnom uplatnení. Za danej situácie priame odškodnenie škody na zdraví prostredníctvom inštitútov ochrany osobnosti by sa vo svojej podstate rovnalo obchádzaniu výslovnej právnej úpravy (zákona), ktorá bezprostredne rieši (ne)priznanie uplatňovaného nároku. Existencia dotknutej konkrétnej hmotnoprávnej úpravy má zároveň, v širšom

nazeraní, charakter iného účinného prostriedku nápravy zásahu do základného práva na ochranu života a zdravia. Druhou alternatívou aplikácie ustanovení § 11 a § 13 Obč. zák. sú situácie, kedy by sa jednalo o osobitosť a výnimočnosť prejednávanej veci v takom rozsahu, že by nepostačovalo uspokojenie nároku na náhradu ujmy na zdraví podľa iných (štandardných) inštitútov hmotného práva. Takúto výnimočnosť v súdnej veci navrhovateľka nepreukázala a v podstate ani konkrétne skutkovo netvrdila.“ Odvolací súd považoval za nutné zdôrazniť, že žalobkyňa sa napriek úrazu aj naďalej intenzívne venuje štúdiu a činnostiam, ktorým sa venovala pred úrazom.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. (OSP), teda tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, „nakoľko odvolací súd nesprávne posúdil právnu otázku existencie nemajetkovej ujmy a zodpovednosti žalovaného za spôsobenú nemajetkovú ujmu“. Žalobkyňa nesúhlasí so závermi odvolacieho súdu o vzťahu práva na náhradu škody a práva na ochranu osobnosti. Podľa jej názoru tieto právne inštitúty sú samostatné a „úplne“ nezlučiteľné. Na odôvodnenie dovolania uviedla: „Neexistuje nijaký predpoklad zakladajúci právny názor nutnosti primárneho uplatnenia nároku na náhradu škody pred nárokmi z titulu zásahu do práva na ochranu osobnosti. V prípade, ak by uplatnenie škody tvorilo predpoklad na uplatnenie vyššie uvedeného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, zákonodarca by to jasne definoval v Občianskom zákonníku (resp. vyplývalo by to aspoň z jeho dôvodovej správy, či jeho komentárov). Takýto právny názor odvolacieho súdu sa však neopiera ani jednak o samotnú literu zákona a rovnako toto nevyplýva ani z jeho legálneho, či extenzívneho výkladu. Je logické, že v prípade, ak by zákonodarca chcel podmieniť uplatnenie práv v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka skorším uplatnením nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 420 Obč. zákonníka, jasne by to v zákone definoval. Okrem toho, ak by tieto dva inštitúty boli vo vzájomnom vzťahu podriadenosti, ani obsahovo by to zákonodarca nedefinoval ako výlučné právo - pôsobiace erga omnes, ale toto by zahrnul pod príslušné ustanovenia o náhrade škody v § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že výklad odvolacieho súdu je nesprávny dokazuje aj skutočnosť, že právo na ochranu osobnosti je právo, ktoré je absolútne, teda ako právo nepochybne patriace do základných práva a slobôd, je neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné (viď čl. 12 ods. 1 Ústavy SR) na rozdiel od práva na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 s poukázaním na ustanovenie § 444 Občianskeho

zákonníka, kde platí 2-ročná premlčacia lehota v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré je okrem iného scudziteľné...(pohľadávku z titulu vzniku škody je možné postúpiť na tretiu osobu ...).“ Nesprávnosť záverov odvolacieho súdu žalobkyňa vidí i v tom, že „satisfakčný nárok nemožno stotožňovať s nárokom na náhradu škody, ako to poníma predmetný rozsudok, nakoľko aj s ohľadom na ustanovenie § 13 vo vzťahu k § 16 Občianskeho zákonníka, ktoré jasne diferencujú medzi nárokmi z titulu práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch - tzv. satisfakčného nároku a medzi nárokom na náhradu škody (pozn. potvrdzuje to aj zákonné ustanovenie podľa ktorého pri náhrade nemajetkovej ujmy je stanovenie jej výšky vždy na výlučnom individuálnom posúdení súdu, v prípade náhrady škody je treba preukázať výšku škody...).“ Poukázala na justičnú prax v adhéznom konaní, v ktorom v prípade nemajetkovej ujmy by bol poškodený odkázaný vždy na uplatnenie si svojich nárokov na civilné konanie. Rovnako podľa žalobkyne rozdielnosť nároku z titulu nemajetkovej ujmy a nároku z titulu náhrady škody potvrdzuje aj ustálená právna prax. Dodala, že „v súlade so zásadou *iura novit curia* v prípade uplatnenia nároku s poukázaním na konkrétne skutočnosti, z titulu ktorých si predmetný nárok navrhovateľka uplatňuje, táto nemusí presne definovať právne ustanovenia, o ktoré opiera svoj žalobný nárok. V prípade že by súd dospel k názoru, že uplatnený nárok navrhovateľky je oprávnený, avšak s ohľadom na inú právnu argumentáciu, nebol by to dôvod na zamietnutie žalobného návrhu (§ 153 ods. 1, prvá časť vety OSP)“. Z týchto dôvodov žalobkyňa navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátil na ďalšie konanie, „alebo aby inak rozhodol v súlade s vlastným právnym názorom.“

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne predovšetkým prejavila svoj nesúhlas so závermi súdov o danosti predpokladov vzniku jej zodpovednosti za ujmu na zdraví žalobkyne. K argumentácii žalobkyne v dovolaní o možnosti aplikácie ustanovenia § 13 ods. 2 OZ na danú vec, uviedla, že „požadovať zadosťučinenie v peniazoch predpokladá, že iné zadosťučinenie sa javí nepostačujúcim a dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby bola v spoločnosti znížená v značnej miere. (...) Inštitút ochrany osobnosti bol v našom právnom poriadku zavedený s iným zámerom. V danom prípade ide o typický prípad zodpovednosti za škodu. V prípade, že by aplikačná prax súdov pripustila takúto alternatívu, mohlo by dôjsť obchádzaniu účelu, na ktorý slúži inštitút náhrady škody.“ Navrhla dovolanie žalobkyne zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý je príslušný rozhodnúť o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov, ako súdov odvolacích (§ 10a ods. 1 OSP), po zistení, že sú

splnené všetky podmienky konania o dovolaní, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) a dospel k týmto záverom:

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V § 238 ods. 1 až 3 OSP sú vymedzené znaky rozsudkov, pri danosti ktorých zákon vyjadril svoj zámer, aby určité rozsudky bolo možné napadnúť dovoláním. V § 238 ods. 1 OSP ustanovil, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V § 238 ods. 2 OSP pripustil dovolanie tiež proti rozhodnutiu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V § 238 ods. 3 OSP odvolaciemu súdu zveril oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý má po právnej stránke zásadný význam.

Z porovnania rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd jednak potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku (nad sumu 100 000,-- Sk) zamietnutá a jednak rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bolo žalovanej uložené splnenie povinnosti zaplatiť 100 000,-- Sk, zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

Žalobkyňa napadla dovoláním rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, teda aj v časti, ktorou odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku (nad sumu 100 000,-- Sk) zamietnutá (str. 3 dovolania).

Prípustnosť dovolania žalobkyne treba posudzovať voči jednotlivým rozštiepeným peňažným nárokom samostatne.

Ako už bolo uvedené vyššie, proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je dovolanie prípustné len vtedy, ak odvolací súd vysloví vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP). V predmetnej veci odvolací súd proti potvrdzujúcej časti svojho rozhodnutia dovolanie nepripustil. Keďže v danej veci dosiaľ dovolací súd, právnym názorom ktorého by bol odvolací súd viazaný, nerozhodol, nie je dovolanie žalobkyne proti časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bol

rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený, prípustné ani podľa § 238 ods. 2 OSP. Dovolací súd plniac si svoju zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1, veta druhá OSP napokon nezistil ani to, že by dovolanie žalobkyne proti predmetnej časti rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné podľa § 237 písm. a/ až g/ OSP. Konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti totiž netrpí procesnou vadou podľa uvedených ustanovení.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne smerujúce proti časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, nie je prípustné a preto ho podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v predmetnej časti odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania potom sa už nezaoberal vecnou správnosťou tejto časti rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobkyňa napadla svojím dovolaním rozsudok odvolacieho súdu aj v časti, ktorou bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 100 000,-- Sk, zmenený tak, že žaloba bola aj v tejto časti zamietnutá. Jej dovolanie proti tejto časti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p., a je aj dôvodné, keďže rozsudok odvolacieho súdu spočíva v tejto časti na nesprávnom právnom posúdení veci.

Občianske súdne konanie je ovládané zásadou *iura novit curia* (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodit' plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.

Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom

navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaadiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoláva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia.

Žalobou sa žalobkyňa domáhala na žalovanej splnenia povinnosti zaplatiť jej 300 000,-- Sk. V žalobe ako rozhodujúce skutočnosti, okrem iného, uviedla, že dňa 3. septembra 2002 utrpela úraz pádom do neuzavretej a neoznačenej šachty na pozemku patriacej žalovanej. Podľa dovolacieho súdu žalobkyňa tak vymedzila skutkový rámec, z ktorého vyvodzovala právo na splnenie povinnosti žalovanou zaplatiť jej 300 000,-- Sk. Žalobkyňa v prvej časti žaloby potom aj právne odôvodnila uplatnené právo citáciou ustanovení šiestej časti Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu a o spôsobe a rozsahu náhrady za škodu a tvrdila, že „je jednoznačne preukázaný kauzálny nexus medzi porušením právnej povinnosti a spôsobenou škodou, žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia“. Ostatne uvedenú formu odškodnenia potom odôvodnila tým, že okrem iných aktivít sa od malička aktívne venuje tancu, ktorý i teraz študuje, pričom jazvu majúcu pôvod v úraze pociťuje ako značný handicap.

So zreteľom na uvedené bolo povinnosťou odvolacieho súdu posúdiť, či žalobkyňou tvrdené skutočnosti možno podriaadiť pod hypotézu právnej normy upravujúcej záväzkový právny vzťah vyplývajúci zo spôsobenej škody tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Odvolací súd ale skutočnosti, ktoré bránili tomu, aby bolo žalobe vyhovené, nevyvodil z nedostatku predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu (tieto práveže mal za preukázané), ale z toho, že žalobkyňa sa domáhala splnenia povinnosti žalovanou zaplatiť jej 300 000,-- Sk z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovení o ochrane osobnosti fyzickej osoby, ktorá forma právnej ochrany práv žalobkyne neprichádza do úvahy, pretože takáto forma finančnej satisfakcie je možná „len v prípade, že škodu na zdraví (za zásah do telesnej a duševnej integrity) nemožno nahradiť vôbec alebo len v neúplnom rozsahu.“ Tento ostatne uvedený záver, ktorý inak i dovolací súd považuje za správny (i podľa dovolacieho súdu možno podanie žaloby na ochranu osobnosti ohľadne náhrad za nemateriálnu ujmu pripustiť len v prípadoch, ktoré nespádajú pod špeciálny režim

náhrady škody, resp. tam, kde je tento režim celkom paušálny a neumožňuje individuálne posúdenie prípadu), ale bez ďalšieho nemohlo viesť k zamietnutiu žaloby o peňažné plnenie.

Bolo povinnosťou odvolacieho súdu posúdiť, či skutkové tvrdenia v žalobe o peňažné plnenie umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa noriem o náhrade škody a či z hypotéz týchto noriem je možné vyvodiť vznik povinnosti plniť, a to bez ohľadu na to, ako žalobkyňa v konaní právne kvalifikovala rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzovala uplatnené právo. Ak v žalobe uvádzané skutočnosti nepostačovali na riadne posúdenie rozsahu plnenia, bolo povinnosťou súdu vyzvať účastníkov na splnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti.

Keďže v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd nedostatočne zistil skutkový, dovolací súd uznesením zrušil jeho rozhodnutie (§ 243b ods. 2, prvá veta O.s.p.) v časti, ktorou bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený a vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania a vec vrátil v rozsahu, v akom bola zrušená Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. septembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová